

Magyarnak, Magyarból elég volt egy év!

2025 március 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

•
•
•

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

NEM MINDEN ARANY – Mindenkire cudar évek várnak, aki éppen rossz hangulatában találja a baloldali „messiást”.

Az elmúlt években sok nyilvános vita zajlott a sajtószabadságról. És, hogy értsék a folyamatot, érdemes visszaemlékezni a 2010 előtti időkre, amikor a médiapiac a maiál jóval szegényesebb választékot kínált annak, aki a konzervatív, jobboldali értékrend mentén gondolkodott. Persze fontos leszögezni azt a tényt is, hogy az internet és a közösségi média akkor még nem nyert olyan elidegeníthetetlen teret, mint amennyire ma a piacot uralják a digitális platformok. Volt újság, napilap, hetilap, amit az ember a kezébe fogott és olvasott: innen tudta meg, mi történt tegnap, mik a legfontosabb és legérvényesebb elemzések, ismerte név szerint az újságírókat, akik hosszú évek kemény munkájával vívták ki maguknak a rangot arra, hogy egy-egy lapszám helyén publikálhassanak arról, mit gondolnak a világról. A helyesírás, az analitikus gondolkodás, az érvelés képessége alapvető készségek voltak, kiemelkedni pedig úgy lehetett, ha valakinek stílusa volt, saját ötletei és gondolatai, aki úgy tudott írni, hogy ha nem látszott, ki a cikk szerzője, az olvasó az első mondat után is már biztosan tudhatta, ki vetette papírra a sorokat.

A jobboldali értelmiség az újságos standokon a Demokrata és a Magyar Nemzet közül választhatott, minden más a baloldali, szocialista közösség mantráit fújta. Kifolytak a tévéből és a csapból is, egészen addig, amíg meg nem született a Hír TV, ami helyet taposott magának a csatornák között akkor, ellenzékből.

Talán nem túlzás azt állítani, igen erős volt az ellenzél.

Mostanra, minden balliberális híreszteléssel és jajveszével ellentétben egyensúly van a piacon. A változás, ami miatt az ellenzéki médiumok jobboldali túlsúlyt és elnyomást emlegetnek, abban áll, hogy az online térben nagyjából kiegyenlítettek a jobb- és baloldali kötédes orgánumok, az olvasó – legyen bármilyen politikai színezetű – bőséges palettából válogathat magának, ízlése szerint. Ami tény: megerősödött a konzervatív jobboldal hangja, ám ez első sorban annak köszönhető, hogy az igény is megnőtt rá.

Az egész kérdésnek pedig van egy másik vetülete is:

annak, aki politikai vagy közéleti pályára lép, alapvető képessége kell hogy legyen arra, hogy jó kapcsolatot ápoljon a médiával – legyen szó kormánypárti vagy ellenzéki politikusról. Nem véletlenül szokták emlegetni a médiát negyedik hatalmi ágként: az, hogy kiről mi a véleménye azoknak az újságíróknak, tévés személyiségeknek és (most már) online véleményvezéreknek, meghatározhatja, sőt behatárolhatja egy közszereplő megítélését.

Ez pedig jóformán tudomány. Hiszen (jó) politikusként azokhoz is tudnom kell szólni, azok számára is láthatóvá kell válnom, akik nincsenek velem egy véleményen, nem egyezik az elképzelésünk a világ fontos dolgairól. Tudnom kell azt, hogy kivel ülök le vitatkozni, melyik mészorba ülök be, melyik újságírónak adok interjút és hogyan – ehhez pedig ismernem a média természetét kívül-belül, oda és vissza.

A médiaegyensúly felborításával ellenzéki oldalról sokat vádolt Fidesz-kormány épp hogy rengeteget tett annak érdekében, hogy mindenkire eljusson azoknak a döntéseknek és történéseknek a híre, ami a magyarok életét alapjaiban határozza meg. Az elődeihez képest egészen egyedülálló módon bevezette a Kormányinfót, ahol minden héten, bármilyen médium képviselői, jóformán korlátlan időkeretben kérdezhetnek a Miniszterelnökséget vezető minisztertől bármit. Tarlós István főpolgármestersége alatt erre a mintára tartott szintén hetente Budapestinfót, amire sem előtte, sem most nincs példa. Ha valaki, akkor Karácsony Gergely szinte soha, vagy csak nagyon ritkán ad interjút – Budapestinfónak pedig se híre, se hamva.

Sokszor vádolják Orbán Viktort azzal, hogy nem nyilatkozik a médiának – nos,

egy ország miniszterelnökének nem is feladata, hogy lépten-nyomon mindenkinek nyilatkozzon. Elődeivel ellentétben azonban évente minimum egyszer lehetőséget ad arra nemcsak magyar, hanem külföldi újságíróknak is, hogy kérdezzenek tőle. Bármit, korlátlanul. Ezekben az alkalmakon pedig egyszer sem veszítette el a türelmét, nem vonult ki egyetlen tévéstúdióból sem sértődötten, nem fordult át egy kérdezz-felelek sem a részéről személyeskedésbe vagy a kérdező minősítésébe.

Mikor Strasbourgban a magyar uniós elnökséget védte – bár nem újságírók keresztüzében, de –, a teljes magyar uniós politika előtt adott számot parlamenti keretek között Magyarországon munkájáról, és állta a sarat olyan helyzetben, amikor jóformán mindenki ellene volt. A legkevésbé sem kiegyenlített körülmények között.

Ehhez képest éppen

egy éve furakodott be a magyar nyilvánosságba Magyar Péter, akiről mostanra egyvalamit már biztosan tudni

lehet: nincs jóban a magyar médiával. És nemcsak az innens? vagy a túlsó felével, leginkább senkivel. Még azzal sem, aki tudatosan és nyilvánosan az ? szekerét tolja. Kivonul, megsért?dik, sértegeti az ?t kérdez?ket, kizár bizonyos médiumokat a nyilvános rendezvényeir?l, kénye-kedve szerint szelektál.

Az ominózus Partizán-interjúban azt vetette a kérdez?, Gulyás Marci szemére, hogy neki nincs saját médiuma, ? kizárólag a saját felületein tudja kommunikálni a mondandóját. Ez azonban a legkevésbé sem a média hibája: Magyar Péter féli. A leginkább attól, hogy olyan helyzetbe hozzák, ami számára kínos, ilyenb?l pedig jócskán akad. Tele van kétes ügyekkel, nem egy esetben b?ncselekmény gyanúja merült fel vele szemben, nincs a zsebében muníció, eredmény, amit fel tud mutatni, egyetlen kérdésben hangos és magabiztos csupán: amikor az ellenfeleit kell különféle kitalált és hazug vádakkal illetni olyan helyzetekben, amikor azoknak esélyük sincs magukat megvédeni.

Magyar Péter számára a teljes magyar médiapiac ellenség, ennek pedig nagyon egyszer? oka van: még a legelvakultabb, legalákkérdez?sebb, leginkább a Tisza Párt szekerét toló médium is feltehet olyan kérdést, amire a válasz kínos helyzetbe hozhatja. Ezt pedig nem szereti, mert akkor a legkiegyensúlyozottabb, ha a feje köré képzelt glóriája teljes pompájában ragyog.

Magyar Péter és a Tisza Párt tegnap tartotta egész napos nagygy?lését, amire kapásból nem engedtek be számos jobboldali médiumot. Ezek közül, ha valamelyik kérdezni szeretne t?le, a legtöbb esetben kategorikusan elzárkózik el?le, az írásban érkezett kérdésekre pedig rendre nem érkezik válasz. A hétvégi kongresszus jelmondata azonban a Vissza Európába lett, Tarr Zoltán, a párt EP-képvisel?je pedig a szeretet és az összefogás fontosságát hangsúlyozta, szerinte nem pártok állnak egymással szemben, hanem a nemzet és a Fidesz-kormány.

Nos, nem igazán.

Magyar Péter áll szemben a teljes magyar valósággal, és éppen most szigeteli el magát teljesen nemcsak a médiától, hanem azon keresztül a hétköznapi magyar emberekt?l is. Ebben jó mentora az Európai Unió vezetése, ebbéli szövetségét pedig nem is titkolja: a Tisza Párt rendezvényén lépten-nyomon a Manfred Weber vezette néppárt logójába botlott az ember. Nem tud nem felmerülni a kérdés: ez lenne a szabad Magyarország víziója?

Egy olyan miniszterelnök, aki megsért?dik, ha nem glóriát fonnak köré, hanem értelmes és jogos kérdést tesznek fel neki? Aki kizárja a média egyik felét alából a nyilvános rendezvényeir?l? Ezzel egyébként az ország egy jelent?s részét is az ajtón kívül hagyja – mit gondol, ezek az emberek nem lesznek Magyarország állampolgárai, ha véletlenül egyszer valahogyan miniszterelnök lesz?

Nem túl rózsás a jöv?kép, amit el?revetít. És nem csak azok számára, akik nem támogatják a baloldali „messiást”. Jóformán mindenkire cudar évek várnak, aki éppen rossz hangulatában találja meg Magyar Pétert, és nem lesz könny? jól id?zítene. Az ugyanis, aki úgy érzi, mindenki az ellensége, folyamatosan gyanakszik és fenyegetve érzi magát. Ami pedig végképp ijeszt?, hogy ehhez az állapothoz Magyar Péternek nem kellett sok id?, hogy elérje. Elég volt egy év!

Ambrus-Jobbágyi Zsófia - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
